

længelse af Gyldigheden af den hidtil gældende Lov med enkelte fornødne formelle Ændringer. Dog har man fundet Anledning til at imødekomme et Ønske, som er udtrykt i en Erklæring, der er afgivet af Københavns Magistrat den 6. Oktober 1923, hvorefter der i Loven er optaget en Bestemmelse om, at en Grundejer, som ikke efterkommer et af en Kommunalbestyrelse givet Paabud om Iværksættelse af Rotteudryddelse, kan idømmes Bøder. I øvrigt er, som sagt, Lovforslaget i nøje Overensstemmelse med den hidtil gældende Lov. Jeg skal anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting.

L. Kvist: Jeg skal indskrænke mig til paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i den Skikkelse, hvori det foreligger.

Gerhard Nielsen: Da vi i Samlingen 1920—21 behandlede Lovforslaget om Foranstaltninger til Udryddelse af Rotter, fremsatte vi forskellige Ønsker, som den daværende Minister ikke kunde tiltræde. Men efter at Ministeren havde gjort os en Indrømmelse paa et enkelt Punkt, undlod vi at stille Ændringsforslag, idet det under Udvalgsbehandlingen udtaltes, at man, naar den fastsatte Tid var gaaet, vilde have indhøstet forskellige Erfaringer, som kunde komme til Nytte ved Lovens Revision. Vi maatte altsaa naturligt saa gaa ud fra, at disse Erfaringer maatte give sig Udslag i Revisionsforslaget, men det forekommer mig, at Ministeren har været for vrangvillig overfor de indhøstede Erfaringer. Den eneste Forskel er, at Ministeren under Hensyn til en Skrivelse fra Københavns Magistrat har indføjet en Bestemmelse om, at der kan idømmes Grundejerne visse Bøder. Det forekommer imidlertid mig, at Ministeren burde være gaaet noget videre i Retning af at imødekomme Magistratens Ønsker. Ministeren siger herom, at han ikke har kunnet tiltræde en Ordning, der berettiger Kommuner til ved egne Folk eller ved en dertil antagen Entreprenør at udrydde Rotter hos private Grundejere i saadanne Tilfælde, hvor de paagældende er villige til selv at drage Om-sorg for Udryddelsen. Nu viser det sig imidlertid, ikke mindst her i København, at man, naar private Grundejere selv har været villige til at foretage Udryddelsen, og man er gaaet ind herpaa, har været meget utilfreds med den Maade, hvorpaa denne Rotteudryddelse er foretaget, idet det har vist sig, at disse Ejendomme har

været rene Rottereder, der bevirker, at tilstødende Ejendomme, hvor man virkelig har udryddet Rotterne, igen er blevet befængt med dem.

Det, der har mest Betydning, synes jeg imidlertid er, at Ministeren ikke har villet imødekomme Købstadforeningens Ønske. Loven gælder jo kun Havnekøbstæder og Frederiksberg. I 1921 forelaa der ogsaa en Erklæring fra Købstadforeningen, der gik ud paa, at man ansaa det for rimeligt, at Loven kom til at omfatte alle Købstæder. Ogsaa denne Gang har Ministeren afæsket Købstadforeningen en Erklæring, og det er værd at lægge Mærke til, at Købstadforeningen atter i Aar siger, at den stadig maa holde for, at de i Loven omhandlede Foranstaltninger til Udryddelse af Rotter bør være obligatoriske for alle Kommuner. Hvis man virkelig vil foretage en effektiv Udryddelse af disse Skadedyr, bør man sikkert følge Købstadforeningens Henstilling og gøre Udryddelsen obligatorisk for alle Kommuner. Vil man endelig ikke gaa saa vidt, bør man i hvert Tilfælde sørge for, at Købstæderne har Ret til at kræve, at der samtidig ogsaa i de tilstødende Kommuner foretages Udryddelse af Rotter. Jeg erindrer fra Tiden omkring 1918—19, at det i Aalborg, hvor jeg var Medlem af Byraadet, og hvor man den Gang udlagde Rottegift og foretog andre Foranstaltninger til Udryddelse af Rotter, var umuligt for os at faa Udryddelsen gennemført effektivt, fordi de tilstødende Kommuner ikke vilde være med i det Omfang, vi ansaa for nødvendigt. Det er den samme Erfaring, som indhøstes alle Vegne, hvor der foretages Foranstaltninger: Hvis de ikke foretages baade i Købstaden og i de tilstødende Kommuner, er Pengene givet daarligt ud, thi det varer sjældent ret længe, inden Rotterne atter hjemsøger de Købstæder, hvor man har foretaget Foranstaltninger til deres Udryddelse. Jeg vil derfor haabe, at Ministeren vil stille sig velvilligt overfor Ønsket om at faa Loven udvidet til at gælde alle Købstæder, saa meget mere som dette ønskes af Købstædernes Organisation, og jeg henstiller derfor, at Ministeren tiltræder dette, saaledes at der kan foreligge Ændringsforslag til anden Behandling. Jeg maa dertil føje, at i saa Tilfælde vil det være naturligt, at det Beløb, der af Staten stilles til Raadighed, forhøjes i Forhold hertil.

Jeg haaber, at disse mine beskedne Ønsker, som jeg her har udtalt, kan bifaldes af den højtærede Minister, saaledes at Loven hurtigt kan gennemføres i Rigsdagen.